Taxa poștală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 49

JEAN DE LA HIRE

5 Lei

Cei trei cercetași

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE

APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Tangoul lui Zomba

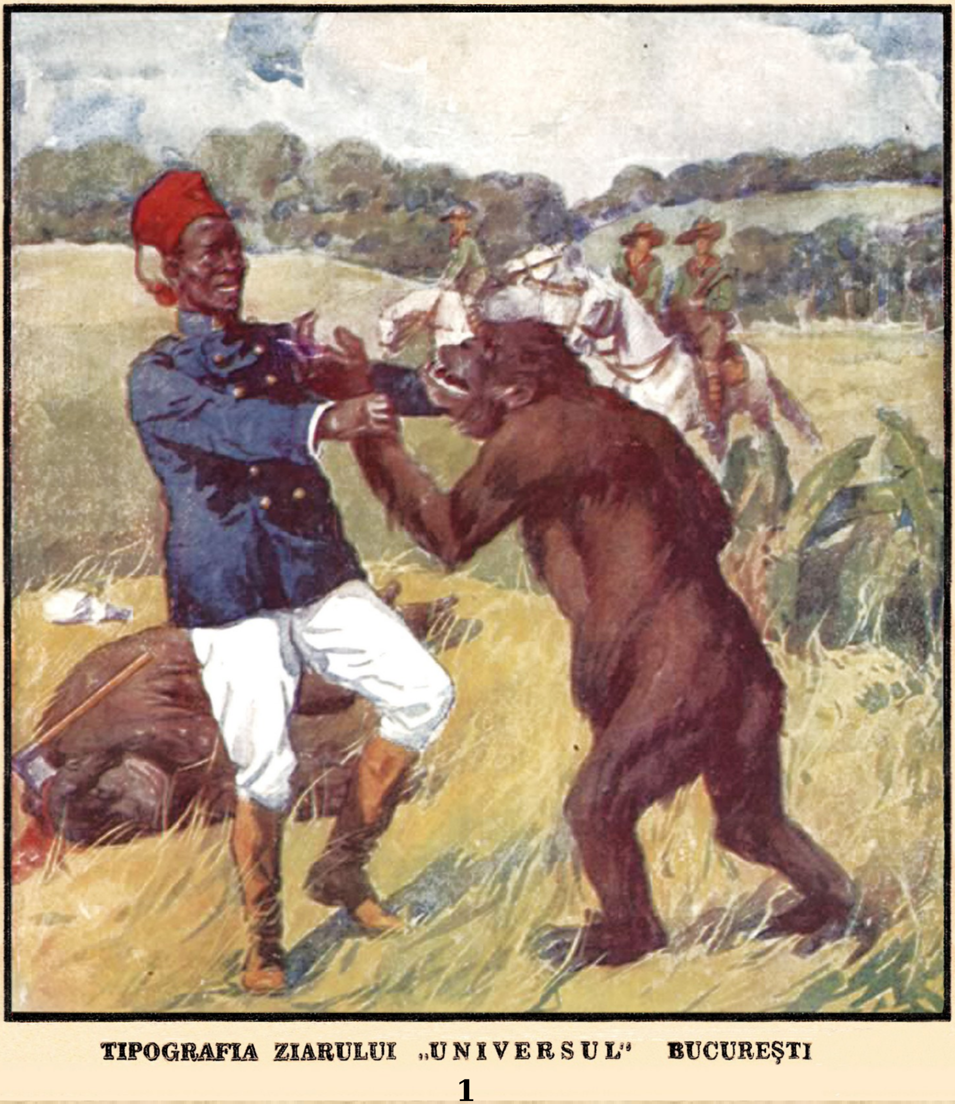

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREȘTI

Jean de la Hire

CEI TREI CERCETASI

Tangoul lui Zomba

Nr. 49

V.1.0

REVISTA DE AVENTURI EXTRAORDINARE

An apariţie:
1934

CAPITOLUL I
Căzuţi în mare

După aventura lor în insula Java, cei trei cercetaşi, Raimondo, Marius şi Jean Bart, cu Zomba, voiră să execute planul lor primitiv, adică să se ducă în Mesopotamia unde generalul Allenby susţinea lupta împotriva turcilor.

Se opriră la Batavia, capitala insulei Java, de unde se aprovizionară cu muniţii şi revizuiră avionul lor, Săgeata.

Într-o frumoasa, dimineaţă îşi luară zborul.

Ca geograf al expediţiei, Jean Bart trăsese itinerariul pe hărţile geografice care le aveau.

Se hotărâră să zboare peste insula Sumatra, în toată lungimea ei orientată de la sud-est la nord vest.

Apoi, să treacă oceanul Indan până la insula Ceylon, unde aveau să facă escală.

În cele din urmă, trebuia să urmeze coasta occidentală a Indiei engleze şi coasta Persiei, de-a lungul golfului de Oman şi Persic.

La sud de Bagdad se găsea armata engleză.

Era un drum de mai multe mii de kilometri.

Dar el nu speria pe cercetaşii noştri, de acum învăţaţi cu orice peripeţii în avion.

Zborul de zi şi de noapte deasupra insulei Sumatra se sfârşi cu bine, fără nici un incident.

Ajungând la extremitatea septentrională a Insulei Sumatra, se hotărâră să se oprească pentru vreo douăzeci de ore.

Socotiseră să plece a doua zi, aşa ca să aibă toată ziua, spre a străbate cei 1400 kilometri de mare, care separau Sumatra de Ceylon.

Socotind vânturi contrari, sau vreo încetineală de motor, sau vreo schimbare de rută, ar fi ajuns la Ceylon înainte de înnoptat.

Repausul într-un ţinut absolut pustiu, la extremitatea Sumatrei, nu le fu tulburat nici de oameni, nici de fiare, nici de elemente.

Bine odihniţi, bine dispuşi, înainte de a se face ziuă tinerii îşi luară zborul peste Oceanul Indian.

Erau orele trei şi jumătate dimineaţa. Până la şapte, merseră de minune.

Avionul zbura la o mie de metri.

Nu era nici pic de vânt, cerul era senin şi radios cu soare măreţ.

— O mie de pipe! zise Marius vesel. Totul merge bine.

— E bine, e bine! repeta Zomba, ocupat să pregătească la sobiţa electrică mâncarea pentru tineri care se schimbau din două în două ore la volan şi la motor.

Dar, fiu de franţuzoaică superstiţioasă din Normandia, Jean Bart moştenise de la mama sa o înclinaţie spre presentimente.

— Nu contaţi reuşita înainte de a fi ajuns la Ceylon, Marius! zicea. Prea e frumos timpul, prea e frumoasă marea...

— Ehei! Şi Raimondo înălţă din umeri.

— Să fiţi bine convinşi, zicea genovezul. Noi suntem în regiunea schimbărilor bruşte, a cicloanelor subite, a vijeliilor care vin şi pleacă în câteva minute distrugând totul în calea lor.

— Ce are a face! râse Marius. Tu eşti geograful, meteorologul şi astronomul nostru. E treaba ta să previi furtunile şi să ne anunţi din vreme!

Jean Bart nu răspunse.

Un sfert de oră trecu în tăcere.

Dar astronomul zise deodată.

— Ia uitaţi-vă spre nord-vest!

Toţi întoarseră capul.

Orizontul, era într-acolo întunecat de o linie neagră, care se suia pe cer şi în câteva minute, invadă o bună parte din cer.

— Oh! Oh! făcu Raimondo neliniştit. Ce e asta?

— Dacă nu mă înşel, e unul din acei nori care produc trombele şi ciclonii.

— Ei bine, trebuie să trecem pe deasupra! strigă milanezul.

— Într-adevăr, trebuie! aprobă Raimondo. Mi se pare că de obicei acest fel de nori sunt joşi. Cum nu-şi exercită ravagiile decât dedesubt, trebuie să trecem peste el.

Jean Bart aprobă.

— Nu mai e nici un minut de pierdut. Sări la 3000 metri şi spre mai multă siguranţă deviază niţel din drumul nostru, în spre sud, fiind că în curând vântul va fi aşa de tare că nimic nu i se va putea opune.

Raimondo nu aşteptă să i se spună de două ori.

Ştia că Jean Bart nu se înşeală când e vorba de meteorologie.

Toţi ştiau, de altfel, ce putere aveau furtunile tropicale.

Avionul se urca vertiginos.

Dar vijelia avea o iuţeală fenomenală.

Avionul putea să facă 200 kilometri pe oră, nu ajungea sus înaintea furtunii.

Fu o avalanşe de vârtejuri, aşa de neaşteptate, că avionul se învârti în jurul său, smucit în toate părţile, fără să mai poată fi stăpânit, într-un *looping the loop* dezordonat.

Cercetaşii, pentru orice eventualitate zburau legaţi cu curele de scaunele avionului, aşa că cu toate acrobaţiile involuntare ale avionului ei rămaseră la locurile lor.

Dar şedeau crispaţi, agăţaţi de ce apucaseră, prevăzând că o vijelie şi mai mare avea să smulgă aripile avionului şi să-i arunce în mare, unde din cauza marei greutăţi a motorului şi a încărcăturii s-ar fi dus imediat la fund.

Nu s-ar putea spune cât a durat această înfricoşătoare situaţiune.

Fură aşa de zguduiţi, aşa de învârtiţi, încât pierdură sensul observaţiei.

Li se părea că sunt victimele unui coşmar, având spectrul morţii în faţă.

Aripile avionului vor putea rezista?

Deodată un strigăt groaznic ieşi din cele patru piepturi.

În mijlocul unui zgomot asurzitor, fură aruncaţi în mare...

Şi, sub violenţa izbiturii, pierdură cunoştinţa.

Zomba îşi reveni cel dintâi în fire.

Constată că încă se mai afla aşezat pe scaun.

Hainele îi erau ude leoarcă şi apa în nacelă îi ajungea până la genunchi.

Se uită îngrozit în jurul său.

Se găsea pe mare, pe apă liniştită abia încreţită de uşoare valuri.

În depărtare, spre sud est, cerul era negru, înnorat şi livid.

Aeroplanul era întreg, cu aripile întinse pe apă.

Înţelese că cele două aripi formau o serie de compartimente etanşe, care serveau de flotoare; astfel avionul, cu toată greutatea motorului său, se menţinea la suprafaţă.

Cei trei cercetaşi, fiecare pe scaunul lor, erau încă leşinaţi.

Zomba nu se gândi decât la ei.

Se dezlegă, ca să se poată mişca, se urcă pe fuzelaj ca să se ocupe de Jean Bart căruia îi scoase haina, frecţionându-l viguros.

Ligurul deschise ochii, când ascarul îi puse la gură sticluţa cu rom pe care o găsise plutind pe apa care invadase avionul.

La rândul său acesta privi în jurul său.

— Repede, repede, trebuie să-i îngrijim, zise el când văzu pe ceilalţi doi în nesimţire.

După câte va minute de îngrijiri, ei deschiseră ochii, miraţi.

Văzându-se toţi în costumul lui Adam, uitară de tragicul situaţiei spre a se amuza puţin.

— Eram tocmai buni să facem o baie – zise Marius – dacă n-am fi făcut-o deja.

Dar căldura tropicală le uscară repede hainele.

Se îmbarcară cu toţii.

— E bine! zicea Zomba. Furtuna trecut, venit vreme frumoasă, eu vreau fac bucătărie!

— Eh! Eh! obiectă Jean Bart. Nu e chiar aşa de uşor, deoarece totul face în apă. Ca să nu ne muiem din nou trebuie să stăm pe fuzelaj.

— E zadarnic să golim avionul – zise Raimondo – deoarece greutatea motorului îl va afunda iarăşi.

— Ar trebui aruncate în mare toate obiectele nefolositoare. Avionul poate se va uşura şi poate vom vedea dacă motorul mai poate funcţiona. Cine ştie dacă nu se va putea chiar înălţa?

— Mii de pipe! Am scăpat uşor! Dar cum dracul s-a întâmplat asta?

— Am fost prinşi într-o trombă de aer – răspunse Jean Bart – care ne-a tras în mare. Din fericire, avionul a căzut bine, căci de nu, ne cufundam într-o clipă cu capul în jos.

— Ah! Atunci bem apă, apă mereu – râse Zomba.

Cei patru amici cu veselia tinereţii lor se puseră pe râs.

Şedeau în mijlocul largului şi solidului fuzelaj, care era acoperit cu pânză groasă impermeabilă.

Zomba şi Jean Bart erau pe jumătate îmbrăcaţi, Raimondo şi Marius încă goi şi roşii de frecţii.

Gesticulau, râdeau pe marea liniştită după furtuna brutală.

Scăpaseră de la moarte, sărmanii tineri! Cu toată situaţia lor periculoasă, erau mulţumiţi că sunt în viaţă.

Raimondo şi Jean Bart se îmbrăcau. Îşi puseră pălăriile care, graţie curelelor, nu căzuseră în apă.

— Acum ce facem? întrebă Jean Bar.

— Să uşurăm avionul! ordonă Raimondo.

— La lucru! La lucru! Şi repede căci sper ca proviziile să fie intacte.

— Cel puţin cele închise ermetic.

— ... şi mor de foame!

— Şi eu! Şi eu! răspunseră în cor ceilalţi.

Negrul râse.

— Eu antropofag, eu mănânc voi!

— Antropofag? Ah! Canalie, stai! O să-ţi mănânc eu o ureche cu sare, piper şi lămâie!

Şi Marius sărind la el, îl apucă de ureche trăgându-i-o.

Zomba râdea, făcându-se că se apără.

Dar brusc veselia se stinse.

Rămaseră nemişcaţi, ghemuindu-se toţi în mijlocul fuselajului, cu ochii atenţi pe mare.

Între ape se distingeau forme negre şi agile şi şiruri de dinţi triunghiulari şi formidabili luceau în transparenţa apei.

— Rechinii! făcu Jean Bart.

— Rechinii! repetară Raimondo şi Marius.

Zomba zise grav:

— Sunt răi rechinii! Mult răi! Mănâncă îndată tot ce cade în apă! Să fim atenţi să nu cădem în mare!

CAPITOLUL II
Naufragiaţii îmbrăţişaţi

După ce observară un moment fioroşii rechini care dădeau târcoale aeroplanului, cei trei cercetaşi Zomba şi hotărâră să stea în partea de sus a avionului, ca nu cumva să cadă în apă.

Apoi, se puseră pe lucru.

Desigur toate lucrurile de pe avion erau folositoare.

Dar desigur multe provizii cu de-ale mâncării şi cea mai mare parte din muniţii puteau fi reînnoite la Ceylon unde scrisorile de credit pe care le aveau le asigurau la bănci o bună primire.

După calculele lui Jean Bart se găseau la jumătatea drumului între Sumatra şi Ceylon.

Dacă avionul putea zbura, nu mai aveau de făcut decât an parcurs de câteva ore până la Colomba, capitala insulei Ceylon.

De aceia păstră mai puţine muniţii pentru cazul când ar debarca într-un ţinut sălbatec din insulă şi ar fi avut nevoie să se apere; celelalte arme puteau fi sacrificate.

Proviziile alimentare trebuiau însă toate păstrate.

Zomba se dezbrăcă spre a intra în nacelă ca să aranjeze ce trebuia păstrat şi ce se arunca.

Deodată Jean Bart strigă:

— Atenţie! Ia uitaţi-vă, colo, nu vi se pare o barcă?

— O barcă în aceste paragini, la sute de leghe de orice pământ! obiectă Raimondo făcând mâna paravan ca să se uite mai bine.

— Ei, ei! observă Marius privind în acelaş mod. Poate să fie o ambarcaţiune care ea scăpat de la vreun naufragiu.

— Uite-te, Zomba! ordonă Romanul.

— Şalupa e împinsă de curent spre noi şi în curând va fi aproape.

Cercetaşii aşteptară cu o vie curiozitate.

Văzură că şalupa părea goală deoarece nimic nu se zarea înăuntru.

— O idee! exclamă Marius.

— Să auzim! exclamă Jean Bart.

Ideile milanezului erau de multe ori atât de îndrăzneţe!

— Cred – răspunse Marius – că ne va uşura sforţările noastre

de a ridica din apă avionul.

— Lămureşte-ne, scumpule! insistă Romanul.

— Iată. Să punem momentan în şalupă toate obiectele pe care le putem scoate din avion. Putem să ne transbordăm chiar noi înşine, iar Zomba să rămână să ne dea de la mână obiectele. Cum noi cântărim fiecare 60-70 kilograme, cred că avionul, liberat de greutatea noastră, se va ridica destul ca Zomba să-l poată goli.

— Să încercam!

— Ideea nu e rea!

— E bun, e bun!

— Atunci Zomba, ia-ţi laţul tău care are o ghiulea de plumb. Când şalupa va fi aproape, prinde-o şi remorcheaz-o lângă avion. Aşa vom scăpa şi de rechini.

Când fu distanţa potrivită, Zomba azvârli laţul care prinse barca.

Aceasta fu trasă încet, încet şi curând ea fu lângă avion.

Dar, brusc, toţi avură un strigăt de groază.

În şalupă erau îmbrăţişaţi, morţi, două cadavre aproape goale, un om cu părul negru şi un copil cu părul blond.

— Oh! făcu Jean Bart. Ce nenorociţi!

Raimondo murmură:

— Vor fi scăpat de vreun naufragiu şi, înainte de a muri de foame şi de sete, se vor fi îmbrăţişat într-un ultim şi dramatic imbold de dragoste părintească!

— E îngrozitor! zise Marius.

Zomba, plângea.

Când emoţia se mai potoli, Raimondo pronunţă grav.

— Nu trebuie ca sărmanii aceştia să devină prada rechinilor. Zomba, vezi că în barcă e o ştofă roşie. Înfăşoară în ea corpurile lor. După ce şalupa ne va fi fost de folos, îi vom lăsa acolo în voia valurilor.

Intrară apoi în şalupă; marea era aşa de calmă că ea nu se izbea de avion. Când acesta fu uşurat de oameni, se ridică binişor deasupra apei.

Negrul scotea cu mult zel apa din nacelă.

Pereţii de lemn şi metal ai avionului fiind perfect impermeabili, nu era pericol ca apa să intre din nou.

După o oră de muncă, negrul fu înlocuit de cei trei cercetaşi care grăbiră lucrul.

Când noaptea se lasă. Toţi erau frânţi de oboseală, dar aveau

satisfacţia să constate că avionul fusese bine golit de apă.

Mâncară frugal ce apucară şi se duseră fiecare pe scaunul lor să se odihnească.

CAPITOLUL III
Vânătoarea de tigri

Fu o noapte de un calm magnific. Marea părea netedă ca o oglindă. Spre dimineaţă, bine odihniţi, după o masă copioasă, aviatorii reluării lucrul.

Trebuia curăţit motorul aşa ca să poată fi pus în funcţiune. După altă oră motorul era gata.

Nu mai rămânea decât să pregătească zborul.

Când totul fu gata, salutară pentru ultima dată pe cei doi morţi din şalupă.

Raimondo, ca de obicei la volan şi Marius lângă el, supraveghind motorul, în timp ce Jean Bart urma drumul cu ochiul pe hartă, iar Zomba se ocupă de bucătărie.

Avionul alunecă pe apă, se desprinse şi sări triumfal în aer.

Astfel de isprăvi periculoasa aventură a căderii în apă.

Se puteau lăuda că au scăpat de la o moarte sigură.

Ajunseră deasupra insulei Ceylon cu o oră înainte de apusul soarelui.

După indicaţiile lui Jean Bart, Raimondo îndreptă aeroplanul spre vestul insulei, aşa ca să poată ateriză pe aerodromul din Colombo.

În vecinătatea oraşului, englezii stabiliseră de curând o bază de aviaţie militară.

Cercetaşii fură primiţi de căpitanul Notting, comandantul acestei baze.

Raimondo dădu explicaţiile necesare şi englezii le făcură o primire cât se poate de bună.

Raimondo, Marius şi Jean Bart, profitară de aceasta şedere spre a vizita Colombo şi unele din minunatele temple care se ascund în exoticele grădini care înconjura oraşul.

Colombo e o reşedinţă paradisiacă, cel puţin pentru oamenii care nu se tem de căldură.

Insula Ceylon, cuprinde cele mai frumoase poziţii şi peisaje din lume.

Colombo e împărţit într-un oraş indigen şi unul european.

Primul e cunoscut sub numele său antic de Pettah.

Străzile oferă multe scene pitoreşti.

Căruţele trase de boi, elefanţii şi o populaţie cosmopolită, îmbrăcată în costume originale şi colori vii e o continuă sărbătoare pentru ochi. Cei trei cercetaşi se distrară; în oraş şi în împrejurimi sub conducerea căpitanului englez, extrem de amabil.

După două zile însă, se săturaseră.

— O mie de pipe! strigă Marius. Ruginesc aici!

— Eu prind coajă – adăugă Raimondo.

— Eu rădăcini! conchidea Jean Bart.

— Eu îngrăşat patru kilograme pe zi! declară Zomba râzând zgomotos.

În dimineaţa zilei a patra, după sosirea lor la Colomba, cercetaşii îşi luară zborul cu o mai mare plăcere decât avuseseră la sosire.

De la Ceylon la Mesopotamia drumul era simplu şi comporta minimul de riscuri pentru un voiaj aerian.

Urmau coasta persană, de-a lungul golfului Oman şi Persic.

Făcură o escală la Bombay de câteva ore, în timpul nopţii şi plecară, după obiceiul lor, în zorii zilei.

Dar pe când zburau peste peninsula Goudjera, văzură un lucru emoţionant. Zburau la vreo două sute de metri.

Marius zise cel dintâi:

— Na! Ia uitaţi-vă!

Cu toţii se aplecară şi văzură un spectacol puţin obişnuit.

Pe o câmpie înconjurată de păduri, un om călare fugea cât putea urmărit de un enorm tigru.

Şi după tigru, o cavalcadă în dezordine de cai şi elefanţi cu baldachine...

După câteva minute de observaţie, cercetaşii fură la o vorbă:

— Tigrul o să ajungă calul!

— Şi călăreţii, deşi vin repede, vor ajunge probabil prea târziu!

— Tigrul a luat-o înainte...

Numeroase focuri de armă se auzeau; în aer pluteau coloane de fum alb...

Dar felinul, cu o minunată agilitate părea că ocoleşte, cu salturile sale imense, gloanţele şi câştiga mereu teren.

— Cavalerul mai are două minute! zise Jean Bart.

Instinctiv manevră ca să se apropie de pământ deasupra monstrului.

Toţi erau cu carabinele gata.

— Jean Bart! strigă Marius, trecem aşa ca să fim înaintea

tigrului.

— Da, da!

Avionul era la zece metri.

Terenul era neted şi fără arbori.

Săgeata ajunse tigrul şi îl întrecu într-o clipă.

Atunci trei detunături răsunară.

Tigrul făcu un salt formidabil şi scoase un urlet fioros.

Căzu din greu pe o parte.

— L-am izbit! strigară tinerii.

— Haidem jos!

Aeroplanul făcu câteva salturi şi se puse uşor pe pământ, aproape de fiara rănită care scormonea pământul cu ghearele sale enorme.

Tinerii săriră din nacelă şi fură înconjuraţi de întreaga companie de cai şi elefanţi.

Omul urmărit sosi şi el şi opri calul spumegând lângă salvatorii săi.

Era un tânăr, de o frumuseţe bărbătească, îmbrăcat ca un prinţ din o mie şi una de nopţi; avea diamante pe cap, pe hainele-i bogate, unde străluceau ornamente multicolore.

Carabina pe care o ţinea în mână era încrustată cu perle şi aur.

Se aplecă pe cal şi într-o englezească ciudat accentuată zise:

— Domnii vorbesc englezeşte?

— *Yes!* răspunseră în cor cercetaşii.

— Atunci permiteţi-mi să vă mulţumesc. Mi-aţi salvat viaţa, deoarece nu mai aveam nici un glonţ în carabină şi nici nu mai puteam opri calul înnebunit. Fără ajutorul vostru, tigrul mi-ar fi sărit în spate înainte de a fi ajuns de suita mea. Cine sunteţi, domnilor, care cădeţi din cer şi mă salvaţi aşa dramatic? Ce nume trebuie să păstrez etern în sufletul meu, cu recunoştinţă?

Cercetaşii răspunseră încântaţi:

— Suntem cercetaşii italieni Raimondo, Marius, Jean Bart. Care facem înconjurul lumii, acompaniaţi de credinciosul negru Zomba, ascar, italian ca şi noi. Venim din Java, Ceylon, Bombay. Ne ducem în Mesopotamia, la generalul Allenby care se luptă acolo cu turcii.

— Mulţumirile mele! exclamă prinţul. Palatul tatălui meu, care e rajahul din Goudjera, se găseşte la puţine leghe de aici. Eram la vânătoare până seara. Mi-aţi sfâşia inima, cercetaşi ai Italiei, dacă nu m-aţi însoţi la palatul tatălui meu; primind, pentru câte

zile vreţi voi, ospitalitatea cea mai afectuoasă. Or, poate generalul vă aşteaptă?

— Nu – răspunse Jean Bart – nu ştie că venim şi probabil că nici nu a auzit de noi.

— Fiindcă nu vă aşteaptă, puteţi întârzia câteva zile. Vă rog să primiţi propunerea mea. Altfel cred că vă pare rău că aţi intervenit!

Invitarea era aşa de cordială şi întovărăşită de un zâmbet aşa de simpatic încât cercetaşii nu se putură împotrivi.

— Acceptăm! O zi mai mult, o zi mai puţin, nu contează.

Jean Bart răspunse prinţului:

— Ei bine, acceptăm, principe!

— Nu mă chemaţi principe – replică tânărul indian – ci prieten. Numele meu e Sumbad-Mir.

— Ei bine, amice Sumbad-Mir, mergem cu plăcere la palatul tatălui tău.

Întinse mâna.

Principele o strânse şi dădu apoi o cordială strângere de mână celorlalte cercetaşi şi lui Zomba.

Apoi, privind avionul zise:

— Vreţi să fiţi generoşi?

Marius răspunse:

— Ce trebuie să facem pentru asta?

— Văd că sunt patru locuri în avion. De ani de zile, cea mai vie dorinţă a fost să fac aviaţie. Dar tatăl meu nu mi-a permis. Ar fi şi greu să avem aici un avion. Dacă amicul Zomba ar vrea să meargă călare, cu escorta mea, eu aş veni cu voi în avion.

— Cu mare plăcere! răspunse Raimondo. Ai auzit, Zomba?

Negrul nu aştepta să-i se spună de două ori.

Sări în şeaua unui magnific cal şi se alătură cavalcadei.

— Să ne îmbarcăm, Sumbad-Mir!

După un ordin pe care acesta îl dădu escortei, avionul îşi luă zborul.

Prinţul şedea lângă Raimondo care conducea.

— Palatul tatălui e spre Orient, în mijlocul unei păduri înconjurată de lacuri limpezi.

— Perfect! La ce distanţă?

— Vreo treizeci de kilometri.

Avionul se orientă şi zbură ca o pasăre.

Principele era aşa de bucuros, că se amuza ca un copil.

I se părea că trăieşte o poveste cu zâne.

CAPITOLUL IV
O serbare din O mie şi una de nopţi cu Zomba ventrilog

Aeroplanul zbura de cinci minute în direcţia indicată de Sumbad-Mir, când cei trei cercetaşi văzură turnurile şi cupolele unui din acele palate fantastice care servesc, în India, rajahilor posesori de averi fabuloase.

Acel imens palat era înconjurat de canale, bazine, jocuri de apă, cascade şi grădini minunate.

Când avionul ajunse deasupra, Sumbad-Mir, zise lui Raimondo:

— Vedeţi poiana aceia verde, în faţa scărilor acelea albe?

— O văd.

— Ei bine! Aterizaţi acolo. Scările acelea duc tocmai la apartamentele particulare ale tatălui meu. La ora asta, tatăl meu se găseşte pe veranda de marmură verde, fumându-şi pipa şi aşteptând liniştit întoarcerea mea, deoarece se întâmplă să lipsesc şi două-trei zile. Dar priviţi! Nu vedeţi mulţimea care aleargă spre poiană?

— Într-adevăr.

— O mie de pipe! S-ar zice furnici albe.

— Sunt supuşii tatălui meu, zise prinţul. Ce mirat va fi când mă va vedea în tovărăşia voastră. Mai ales că italienii îi plac foarte mult, o să vedeţi cum o să vă primească! Dar când va şti că sunteţi şi salvatorii mei, oh atunci vă va trata ca pe fii săi. Uitaţi-vă! Uitaţi-vă! Vedeţi acolo pe scări figura aceia îmbrăcată în haine roşii? Este el! E tatăl meu!

Şi prinţul începu să bată din palme, ca un copil.

— Dar mi-ai spus – zise Jean Bart – ca tatăl tău nu te lasă să faci aviaţie?

— Sigur. Dar în cazul acesta nu se va supăra. Şi pun prinsoare pe trei elefanţi în contra unei banane că el însuşi va voi să facă un tur cu avionul.

Raimondo, zburând deasupra pajiştei, se pregătea de aterizare.

Rajahul, care bănuia scopul acestor evoluţii, dăduse înţelepte ordine, aşa încât toţi oamenii săi se aşezaseră de o parte, în

ordine, aşa ca să lase loc liber avionului pentru aterizare.

Avionul se puse pe pământ cu uşurinţa unei pasări.

Sumbad-Mir se ridică şi agitând mâna strigă în italieneşte:

— Fraţi din Italia!

— Mii de pipe! zise Marius. Ştii imnul lui Mameli?

— Eu nu, dar tatăl meu îl ştie şi pe al lui Garibaldi şi steagul roşu şi cântecul lui San Justo!

Cei trei cercetaşi râseră.

— Un stock de italienisme! E pentru toate gusturile!

— Avem noroc – observă Jean Bart – să ne găsim printre oameni care cunosc bine limba şi ţara noastră!

Rajahul din Goudjera în culmea surprizei, cobora repede scările.

Când fu în faţa avionului, nobila sa figură cu barba-i albă ca zăpada exprimă o mirare şi o bucurie fără margini.

Stătea aşa ca vrăjit, când fiul său sărind din nacelă, chemă cu gestul pe amicii săi italienii. Alergă spre părintele său, îl îmbrăţişă şi îi prezentă pe tineri care se înclinară cu deferenţă şi zise:

— Tată, un tigru uriaş şi înfuriat mă urmărea; nu mai aveam nici cartuşe şi nici nu mai puteam stăpâni calul înnebunit. Aceşti trei tineri, căzuţi din nori, au ucis tigrul şi m-au luat pe avionul lor. I-am condus la tine, tată şi te rog să-i primeşti ca pe nişte fraţi ai mei.

Rajahul mulţumi fericit că-şi revăzuse cu bine copilul.

Avionul fu băgat într-o enormă sală de la parter şi i se dădu o gardă permanentă care avea ordin să nu lase pe nimeni să se apropie măcar de el.

Sumbad-Mir conduse pe cei patru călători, cu o suită de paji şi femei de o minunată frumuseţe în camerele pe care i le punea la dispoziţie rajahul.

— Aceşti doisprezece servitori şi aceste douăsprezece sclave sunt la ordinile voastre, zise Sumbad-Mir. Orice ordin le veţi da îl vor executa la moment. Vă las să vă faceţi toaleta. Vă vom aduce costume indiene demne de voi. Cât veţi sta aici veţi fi fraţii mei. Sunteţi principi ca şi mine. Această situaţie, dacă vă place, poate dura toată viaţa.

Se îmbrăţişară din nou cu efuziune.

— E ca în poveştile cu zâne, mii şi miliarde de pipe! exclamă Marius făcând numeroase piruete şi acrobaţii pe covoarele moi de mătase. Un film de cinematograf cum n-am mai văzut. Iată-ne

acum prinţi indieni şi fii de rajah! Ne vor da să călărim elefanţi, acoperiţi cu aur şi vom mânca cu linguri încrustate cu diamante!

Un panou se dădu uşor la o parte şi apăru o procesiune de douăsprezece sclave şi tot aţâţi servitori având pe braţe costume din poveşti.

Puţin după aceia, cei trei cercetaşi, îmbăiaţi, parfumaţi şi gătiţi, păreau autentici prinţi indieni.

Li se părea că visează.

Dar, brusc, Jean Bart, sub impulsia unui gând subit, se întoarse spre servitorii care şedeau nemişcaţi aşteptând ordine şi îi concedie.

Aceştia ieşiră.

Atunci se duse spre uşă, se asigură că era închisă şi se înapoie spre amicii care îl priveau miraţi:

Îi luă de braţ şi ducându-i în mijlocul enormei sălii, le zise încet:

— Aţi observat?

— Ce lucru?

— Intendentul care comandă trupei noastre de servitori....

— Acel înalt, slab. Cu ochii abia întredeschişi?

— Care parte din escorta lui Sumbad-Mir la vânătoare?

— Da!

— Ei bine?

— Acest: om are o figură oare îmi displace. Ochii săi, pe care îi ţine închişi aproape, i-am văzut eu! Şi de câte ori m-a privit m-a înfiorat.

Raimondo şi Marius tresăriră.

— Ştiam că Jean Bart are spirit de observaţie.

— Şi ce ai observat? Spune!

— Ei bine, am observat ceva când am coborât din avion, în faţa tigrului şi Sumbad-Mir era lângă noi. Intendentul...

— Îl cheamă Thal-Ghat, zise Marius. Aşa l-a chemat rajahul.

— Foarte bine. Aşa dar Thal-Ghat ne-a aruncat o privire de furie şi s-a uitat şi mai urât la principe. Sunt sigur că chestia cu tigrul, pericolul de moarte în care se găsea prinţul, a fost înscenat de el...

— Trebuie să aibă un motiv personal – comentă Raimondo – spre a vrea moartea prinţului, aşa ca nimeni să nu bănuiască....

— Desigur ură personală – insistă Jean Bart. Observaţi altceva. Escorta, în care e şi Zomba, n-a venit încă şi nu va putea sosi până în două ore. Or, acest Thal-Ghat, care era lângă tigru, în

capul escortei, l-am revăzut aici, lângă rajah...

— Dar e imposibil! zise Raimondo încet. Era acolo în momentul când am plecat noi cu avionul şi cum vrei să fie aici când am ajuns noi.

— Se înţelege – întrerupse Marius – calul său n-o să fugă ca aeroplanul nostru!

— Adevărat – repetă Jean Bart – dar intendentul, de acolo, din capul escortei e altul decât acela pe care Marius a auzit că îl cheamă Thal-Ghat şi seamănă cu acesta ca două picături de apă!

— Dar ce vrei să spui cu toate astea?

— Concluzia e uşoară. Capul escortei şi intendentul sunt doi gemeni.

— Asta e uşor de aflat. Va fi destul să întrebăm pe Sumbad-Mir.

— Da şi cei doi fraţi nutresc împotriva lui aceleaşi motive de ură şi aceleaşi motive sinistre. Amândoi s-au uitat la noi cu acelaş aer de ură, deoarece ce salvând pe prinţ le-am întrerupt planurile lor probabil criminale. Să lăsăm să sosească escorta şi să observăm bine pe Thal-Ghat şi pe fratele său. Veţi vedea că bănuielile mele, nu sunt imaginare.

— Da! Când aceşti oameni vor fi împreună nu vor întârzia să comploteze şi împotriva noastră, ca să dispărem, să le lăsăm câmp liber planurilor lor infernale.

— Să ne facem – zise Jean Bart – că ne distrăm nebuneşte, să luăm parte la serbări şi făcându-ne că nu observăm nimic, să nu scăpăm din ochi pe ticăloşii gemeni.

— De acord!

— Trebuie să punem în curent şi pe Zomba. Pe el nu-l vor bănui; se va putea insinua peste tot, observând pe cei doi suspecţi.

— Dar capul escortei cred că l-ar ucide. Desigur că va fi tentat să se scape de un om pe care îl vede că ne este complet devotat şi care prin puterea şi inteligenţa lui ne este aşa de preţios. Să sperăm că va ajunge teafăr. Dacă îi vor face vreun rău, va fi vai de aceşti blestemaţi gemeni!

Se deschide o portieră. Apăru un om cu un turban.

Era Thal-Ghat.

Ochii negrii avură o sclipire şi apoi se acoperiră de genele plecate...

Cu o voce mieroasă, zise într-o englezească forţată:

— *Senioria sa* stăpânul Goudjerei are bucuria să invite, prin

umila mea persoană, pe iluştrii cercetaşi italieni la masa sa, unde locurile de onoare le sunt rezervate.

Şi se închină profund.

Raimondo se pregătea să răspundă.

Dar milanezul se întoarse spre el şi îi şopti:

— Lasă pe mine. O să vezi ce comedie frumoasă! Între timp, nu pierde nici un gest al acestui om!

Marius pricepea desul de bine engleza. O vorbea cu greutate dar se putea face înţeles.

Aşteptă ca Thal-Ghat să se ridice după lunga şi adânca închinăciune şi răspunse:

— Du-te, Thal-Ghat şi spune stăpânului tău că iluştrii cercetaşi italieni vor onora prânzul său. Fiindcă avem într-adevăr o foame nebună astăzi!

Şi maiestos întoarse spatele intendentului care fascinat de aerul mândru al tânărului, credea, fără îndoială că aşa vorbeau oamenii nobili din Italia.

Thal-Ghat se închină şi mai adânc şi ieşi.

Când cercetaşii fură siguri că s-a îndepărtat, se priviră fix, cu o expresie de neobişnuită gravitate.

Toţi avură acelaş gând.

Luară iataganele luxos ornate puse în teci bătute cu nestimate care le atârnau la cingătoare.

— Nu-i de ajuns arma aceasta! zise Raimondo.

În odaia vecină lăsaseră hainele şi armele lor.

Se duseră şi luară fiecare revolverul său şi îl ascunseră în faldurile hainelor cu care erau îmbrăcaţi.

— Acum putem să mergem – hotărî Raimondo.

Fără o vorbă, Marius şi Jean Bart îl urmară.

Abia atinseră uşa şi aceasta se şi deschise.

O servitoare indigenă îi auzise venind şi le deschisese uşa.

Un alt servitor îi conduse spre sala de mâncare a rajahului.

După ce traversară numeroase saloane şi coridoare fără sfârşit, se găsiră în fine într-o sală vastă unde era aşezată o masă pusă europeneşte.

Rajahul şi fiul său şedeau dinainte în picioare.

După un schimb de complimente, cei trei cercetaşi fură aşezaţi pe trei tronuri aliniate într-o parte a mesii.

De cealaltă parte erau alte două, pe care şedeau rajahul Ahmed-Indore şi fiul său Sumbad-Mir.

O muzică se auzi după portieră şi servitori cu tunici lungi, de

mătase şi aur, intrară pe diferite uşi purtând vase preţioase cu mâncări în mare parte necunoscute de tinerii noştri.

Prânzul începu într-o tăcere perfectă.

Diferitele mâncări erau delicioase şi cercetaşi le gustară cu voluptate.

Alţi servitori vărsau băuturi diferite în numeroasele potire de pe masă.

Unele erau dulci, altele tari, vinuri albe şi roşii, lichioruri şi variate băuturi de fructe.

Prânzul dură multă vreme, delectat de muzică.

În cele din urmă, după ce toată lumea mâncase şi băuse destul, rajahul se sculă, imitat de fiul său.

Amândoi mergând spre o portieră pe care o ridicară invitară cu gestul pe oaspeţi să treacă în camera vecină.

Aici era un fel de balcon foarte larg, care ieşea deasupra unui bazin cu apă curgătoare.

Aici se găseau divane moi şi o profunzime de perne de toate colorile şi dimensiunile.

— Amicii mei – zise rajahul zâmbind – tradiţiile politeţii indiene cer ca acel care primeşte pentru prima oară la masa sa pe cineva faţă de care are mari obligaţii, trebuie să nu-i vorbească tot timpul mesei, pentru ca oaspetele să mănânce în voie şi să digere bine.

— Excelentă tradiţie! observă Marius cu o seriozitate comică.

— Dar acum – adăugă zâmbind Sumbad-Mir – putem vorbi; şi dacă vreţi să ne faceţi plăcere, povestiţi-ne una din aventurile voastre.

— Cu plăcere – zise Raimondo – dar Marius povesteşte cel mai bine. El va vorbi.

— Dar – reluă Ahmed-Indore – fiindcă nu e bine sa tulburaţi digestia, fumaţi aceste pipe de tutun aromatic şi priviţi la dansatoarele mele.

Se aşeză pe un maldăr de perne şi toţi îl imitară.

Un sir de dansatoare intră, încununate cu flori.

În dreptul lor erau ofiţerii rajahului, intendentul Thal-Ghat şi lângă el, capul escortei, care îi semăna la perfecţie.

Văzând pe aceşti doi oameni nici o îndoială nu mai putea fi; aceiaşi statură, aceiaşi figură, aceiaşi ţinută.

Erau îmbrăcaţi la fel, unul cu fir alb, iar cellalt cu fir negru.

Erau într-adevăr gemeni.

Cei trei cercetaşi schimbară o privire furişă.

Se făceau că privesc numai la balerine, la evoluţiile lor graţioase, dar nu scăpau din ochi pe cei doi ticăloşi.

Vedeau cum aceştia privesc cu ochii lor întunecaţi pe fiul rajahului.

Dar deodată, dansatoarele se opriră stupefiate şi speriate.

Chiar şi rajahul şi fiul său ridicară capetele îngrijoraţi.

Cei trei cercetaşi erau înmărmuriţi; dar, obişnuiţi cu tot felul de aventuri, priveau spre verandă.

Se întâmplă un lucru extraordinar.

Se auzi o voce cu o intonaţie ştearsă dar ameninţătoare.

Se credea că vine de sus, din vălurile care acopereau tavanul şi ondulau la adierea vântului.

Această voce vorbea într-o spaniolă veche şi zicea:

— Sunt aici doi tâlhari, *senores!* Eu auzit tot ce au spus. Vorbeau araba, dar eu cunosc limba ei nu ştiau că eu cunosc. Sunt aici doi tâlhari cu haine la fel, cu fir alb şi negru!

Cercetaşii, care singuri înţelegeau vorbirea, nimeni ne cunoscând spaniola, ştiau de ce e vorba.

Ştiau că Zomba era ventrilog, dar spre a nu părea căi se înţeleg cu vocea misterioasă, se făceau că se miră şi că se sperie.

Văzând că rajahul şi fiul lor se ridică. Îi imitară, mirându-se:

— Ce o fi asta?

— De unde vine vocea asta?

— De sus!

— Dar ce spune?

— E vocea geniului Aerului!

— Să fugim! Să fugim! Geniul este deasupra noastră!

Înfricoşate, îngrozite, dansatoarele se risipiră, fugind pe cele cinci uşi care da din verandă în celelalte apartamente. Unii ofiţeri le imitară. Alţii mai curajoşi se grupară în jurul prinţilor.

Cei doi gemeni, livizi şi tremurând, de şi nu înţeleseseră nici un cuvânt, erau vârâţi într-un colţ, îngroziţi ca toţi cei ce au ceva pe conştiinţă.

Cei trei cercetaşi stau la extremitatea balconului, în partea opusă celeia unde erau ticăloşii.

Rajahul se apropie de ei şi le spuse:

— Un mister inexplicabil pluteşte deasupra noastră, amicii mei. Eu nu cred în geniile legendare. Dar ce înseamnă aceste cuvinte care vin de sus, într-o limbă necunoscută? Voi le aţi înţeles?

— Noi am înţeles. E misiunea noastră să ştim ce a spus vocea şi s-o recunoaştem de unde vine. Vocea a dat un ordin imperios. Ne permiţi, o rajahule, să executăm la moment acest ordin, oricare ar fi el?

În ochii tinerilor străluceau o sinceritate şi o lealitate care nu scăpa rajahului.

— Voi sunteţi stăpâni aici. Toată puterea şi autoritatea mea vă aparţine. Folosiţi-le cum credeţi.

— Le vom folosi numai în interesul vostru, o rajah! făcu Raimondo.

Şi întorcându-se către ceilalţi tovarăşi:

— Înainte! ordonă.

Cu un singur gest, aceştia apucară revolverele.

Se aruncară spre portiera, în dreptul căreia erau Thal-Ghat şi fratele său.

— Sus mâinile! strigară Jean Bart în englezeşte.

Atunci apăru şi Zomba.

Era ascuns după o perdea, de unde putuse vorbi ca ventrilog.

Thal-Ghat şi fratele său Thil-Ghat, erau conduşi de Raimondo şi Marius în mijlocul verandei în timp ce Jean Bart prezenta pe Zomba rajahului.

Cum acesta nu mai înţelegea nimic din ce se petrecea, cercetaşul îi explică totul.

Repetă conversaţia avută cu amicii, înainte de masă şi hotărârea ce-o luaseră de a supraveghea pe gemeni.

Între timp, Marius ţinea în respect cu revolverul pe cei doi.

Când Jean Bart sfârşi, Raimondo zise lui Zomba:

— Acum vorbeşte tu.

Negrul nu se lasă rugat.

— Mă întoarcem cu escorta, când acesta (şi arătă pe Thal-Ghat) îmi spuse să-l urmez. Într-un coridor întâlni pe acestălalt (şi arătă pe Thil-Ghat) care venise înainte. În vreme ce mergeau pe coridor, auzi pe aceşti doi vorbind arăbeşte. Arăbeşte, în Hindustan! M-am oprit surprins şi ascunzându-mă după nişte stâlpi ascultai. Vorbeau arăbeşte, nu mă înşelasem. Auzi pe unul din ei, nu ştiu care zicând:

„— Vânătoarea n-a reuşit. Tânăra vulpe trăieşte încă!

— Şi blestemaţii de cercetaşi, care s-au amestecat la timp ca să-l salveze!

— O să ne plătească asta. Pentru ei nu trebuie să ne batem

prea mult capul. Un pic de otravă în băutură, o bună lovitură de pumnal când vor trece prin grădină. Dar, nu asta e important. Nu mai avem decât opt zile spre a ucide pe tânărul prinţ în timpul prescris.

— Trebuie să recurgem la şarpe!

— Da şi cât mai repede posibil! Noaptea viitoare?

— Bine!

— Atunci suntem înţeleşi. Du-te de prinde şarpele la noapte. Te aştept la poarta principală.

— Aş fi preferat altceva. Suntem responsabili de somnul prinţului în timpul nopţii. Dacă să supără bătrânul rajah, îţi taie capul.

— Vom cere iertare. Vom spune că cu toate insistenţele noastre prinţul a voit să doarmă cu fereastra deschisă. Şi reptila a intrat pe acolo.

— Aşa nu vom fi acuzaţi decât de neglijentă.

— Bine. Dar aşa fi preferat tigrul. E un mijloc mai sigur. Degeaba e să regretăm. Pe astă seară, frăţioare!

— Pe astă seară!”

— Atunci se despărţiră. Eu am rămas ascuns, gândindu-mă. Aşa au venit apoi, neobservaţi aici. Atunci mi-a venit ideea să mă servesc de arta mea de ventrilog spre a avertiza imediat pe cercetaşi. Am vorbit spanioleşte, ştiind că nimeni nu va înţelege afară de ei. Am făcut bine?

— Ai făcut minunat, Zomba! răspunseră afectuoşi cei trei tineri.

Ofiţerii se pregăteau să ucidă pe cei doi gemeni.

Un gest al rajahului îi opri.

Sumbad-Mir spuse:

— Au voit să mă ucidă? De ce! Cine le-a poruncit acest lucru? Vorbiţi, câinilor! Spuneţi! strigă rajahul în culmea indignării. Vorbiţi, căci de nu vă voi tortura treizeci de zile şi treizeci de nopţi, aşa ca să suferiţi cum nimeni n-a suferit vreodată! Dacă vorbiţi, vă voi ucide cu o singură lovitură de sabie, aşa ca să nu suferiţi, de şi meritaţi o mie de morţi, şacali mizerabili.

Thal-Ghat vorbi.

În genunchi, cu fruntea la pământ, zise:

— Principele Sumbad-Mir este pricina că peninsula Goudjera trimete cel mai mare număr de voluntari şi bani englezilor în actualul conflict european. Ni s-a propus, nu ştiu exact de cine,

să suprimăm pe principe şi pe bătrânul rajah. Ni s-a promis, victoria turcilor şi nouă demnităţile de rajahi ai Goudjerei şi Baroda. Iată adevărul, stăpâne!

O tăcere adâncă se făcu.

Rajahul luă pe fiul său de mână şi se duse spre Zomba.

— Graţie ţie, o Zomba, am scăpat de o moarte prematură. Tot ce posed îţi aparţine. Alege şi ia ce vrei.

Apoi, întorcându-se spre cercetaşi Sumbad-Mir zise:

— Graţie vouă, care m-aţi mai salvat odată, sunt acum viu! Tot ce am este al vostru!

Rajahul zise ofiţerilor:

— Ucideţi pe aceşti doi ticăloşi!

Doi călăi înaintau cu înfricoşătoare paloşe. Ridicata pe cel doi gemeni care zăceau la pământ.

Dar rajahul ridică mâna:

— Un moment! Răspunde, Thal-Ghat, de unde ştii arăbeşte?

— Am fost crescuţi amândoi la Mecca şi la Constantinopol.

Rajahul făcu alt semn.

Cele două paloşe sclipiră şi căzură în acelaş timp pe gâturile mizerabililor; capetele lor schimonosite se rostogoliră pe podea.

Sumbad-Mir, întorcându-se spre salvatorii săi le zise graţios:

— Veniţi, amicii mei! Haidem în grădină să ne vorbiţi de Italia cea frumoasă şi de aventurile voastre minunate Să uităm clipele aceste urâte.

CAPITOLUL V
Zomba, profesor de balet

Dar primul lucru care voi cei doi prinţi să afle, fu modul cum a vorbit Zomba de sus.

Jean Bart dădu explicaţiile necesare.

— Ventrilogul, ştie să emită în mod special vocea ca să se creadă că ea este din pântece sau dintr-o mare depărtare. Important este că să ţină gura închisă, cu buzele semideschise, scoţând sunetele cu o uşoară intonaţie nazală. Nu toţi pot fi ventrilogi. E un dar fizic care se poată perfecţiona cu multă străduinţă. Zomba e un minunat ventrilog.

Timp de o oră conversaţia fu animată şi plină de veselie.

Seara, în grădini, fu mare iluminaţie cu focuri de artificii, foarte reuşite.

Cercetaşii şi Zomba încă se gândeau la cei doi gemeni decapitaţi.

— Mii de pipe! Suntem toţi bucuroşi că am putut să fim folositori acestor oameni de treabă, de două ori, dar…

Se întrerupse cu o strâmbătură.

— Dar? zise Jean Bart.

— Dar obiceiurile ţării ăştia nu-mi plac. E o ţară de tiranie şi de sclavie. Nu sunt aici decât stăpâni fără independenţă şi sclavi fără demnitate. Pe onoarea mea, sunt dezgustat.

Conversaţia luă o alură savantă fiecare dându-şi părerea despre cea mai bună formă de guvernământ, comparând ceea ce văzuseră în atâtea ţări străbătute şi ceea ce era în frumoasa şi libera lor Italie.

După exclamaţii patriotice şi glume, se duseră să se culce.

Nimeni nu bănuia că a doua zi vor mai avea vreo neplăcere.

Când se deşteptară a doua zi erau veseli şi bine dispuşi; îşi făcură toaleta şi îmbrăcare iubitele lor uniforme de cercetaşi.

În vestibulul găsiră un ofiţer care, închinându-se adânc, îi pofti în sala cea mare pentru *colaţiunea* de dimineaţă.

După masa pe care o luară în cele mai bune condiţii, rajahul le zise:

— Fii mei, copilul meu vrea să vă ofere azi o serbare care-i suntem siguri, va fi pe placul vostru şi în spiritul firii voastre

curajoase şi dornică de aventuri.

Cercetaşii se priviră cu interes.

Se înţeleseră dintr-o privire.

Nu vorbiseră de plecare până ce nu ştiau de ce natură e serbarea ce li se pregătea.

— E o vânătoare? întrebă Raimondo.

— Da. O vânătoare, rară.

— Şi pitorească! adăugă Sumbad-Mir.

— Mii de pipe! Ne convine! De când vrem să facem o vânătoare mare.

— Într-adevăr e vorba de vânat mare. E vorba de un soi de maimuţă.

— O maimuţă?

— Da. Avem aici, în mijlocul unei mari şi tenebroase păduri, la câţiva kilometrii la nord de aici, o rasă de maimuţe venite, de sigur, din Malaiezia, în vremurile trecute, pe care noi o numim Siang. Sunt de talia unui om, nervoase, cu muşchi tari, dotate cu o forţă şi cu o abilitate extraordinară şi sunt extrem de feroce. Când una din ele e atacată, scoate un strigăt pătrunzător şi atunci, din toate colţurile pădurii aleargă în ajutor alte asemenea maimuţe. E o primejdie să continui vânătoarea lor.

— Tare aş vrea să văd maimuţa aceasta, exclamă Marius.

Raimondo şi Jean Bart ziseră la fel.

— Ei bine, peste o oră o veţi vedea! declară rajahul.

— Mergem călări sau pe elefanţi?

O strălucire sclipi în ochii lui Sumbad-Mir.

— Călare! Călare! Numai aşa ai adevărate emoţii. Pe elefanţi, nu e decât o tragere la semn. Călare e frumos, corp la corp, deoarece siangii sar în spinarea calului, spre a se lupta cu omul.

Zomba, care mânca tăcut în capul mesei, râse.

— Eu am arme pentru corp la corp!

Şi ridică formidabilei lui braţe vânjoase care făcuseră de atâtea ori dovada uriaşei lor puteri.

— Adevărat! zise rajahul. Aceste braţe mi se par capabile să strângă de gât pe cel mai mare siang!

Cu toată vârsta lui, rajahul voi să ia parte la vânătoare.

Fee îmbrăcară în uniforme engleze fără semne distinctive.

Vreo treizeci de oameni călări aşteptau în curte.

Alţi servitori ţineau în frâu caii pregătiţi pentru musafiri.

— La amiază vom face un popas, într-o poiană unde curge un rău rece şi vom lua masa cu bogatele provizii pe care le duc

servitorii cu ei.

Cavalcada, la un semn al rajahului, se puse în mişcare.

Exploratorii erau prea obişnuiţi cu pericole de tot felul spre a se teme de primejdiile unei vânători ca aceasta.

O considerau ca o partidă de plăcere.

— Ştiţi unde se găseşte siangul? întreabă Marius mergând în fruntea cortegiului.

— Da. De preferinţă locuiesc în arborii pe care timpul şi intemperiile le-au cobit trunchiurile.

— Sunt periculoase aceste maimuţe şi când nu sunt vânate?

— Extrem de periculoase. De aceia vrem să le distrugem. Nu se reproduc decât cu greu şi sperăm ca foarte curând să le desfiinţăm de pe aici.

— Dar ce fel de pericol pot oferi?

— Stau la pândă când trec oamenii, le sar în spate şi îi strâng de gât ca pe un pui de găină. Vin pe lângă locuinţe, atacă femeile şi copii izolaţi şi îi ucide. Nu din nevoie, deoarece sunt fructivori, ci de cruzime de fiare.

— Poate că au suferit mult de pe urma oamenilor, cândva şi acum se răzbună.

— Se poate! râse rajahul.

Intrară într-o pădure deasă unde trebuiră să înainteze unul după altul.

Orice conversaţie încetă.

Trebuia să fie atenţi la ramurile joase care le tăiau mereu calea.

După două ore de mers ieşiră într-o vale înconjurată de păduri nesfârşite.

— Iată patria siangilor! declară rajahul. Sunt colo, în boschetele acelea.

— Atunci cum îi vânăm?

— Nu se vede nici una!

— Răbdare, le veţi vedea îndată!

Cei treizeci de cavaleri se roteau prin cale, făcând un zgomot infernal cu tocurile revolverelor cu care izbeau în scuturile de bronz pe care le purtau.

— Ah! E cu bătaie!

— Tocmai! Maimuţele nu pot suferi zgomotul acesta şi fug. Trebuie, forţat, să vină spre noi, aici. Atunci vom ataca sau ne vom apăra.

Raimondo întreabă:

— Dar cei treizeci de gonacii nu trag în ele?

— Nu. Pentru indieni maimuţa e un animal sacru ca şi crocodilul. Numai oamenii de rasă superioară, ca mine şi fiul meu, sau de rasă străină, ca voi, au dreptul să ucidă asemenea animale.

— Atunci când un siang atacă pe un indian, acesta se lasă să fie ucis?

— Desigur! Astfel e sigur de viaţa veşnică.

Dar se auzi un semnal.

Toţi erau cu carabinele gata de tras.

Maimuţele apărură.

Dintr-un boschet ieşiră şapte.

Mergeau ca oamenii.

În mâna stângă aveau beţe groase în care se sprijineau.

Cu dreapta făceau semne de ameninţare.

Veneau legănându-se, dansând.

Zomba, când văzu aşa ceva, izbucni în râs.

— Ah! Oh! Oh! Oh!

Când se potoli puţin zise:

— Maimuţe joacă tango. Maimuţe nu joacă bine. Eu învăţ la ele! Eu negru, profesor de dans pentru Siangi!

Cei trei cercetaşi cunoşteau pe bravul lor Zomba şi ştiau câtă fantazie are.

Mai ştiau că atunci când îl apucă pe Zomba un capriciu, trebuia lăsat să-şi facă pofta.

Nu făcură nici o mişcare când îl văzură, numai cu securea la brâu, îndreptându-se liniştit spre fiare.

— Dar ce face? Vrea să fie făcut bucăţi! urlă principele.

— Lasă-l să se ducă – răspunse Raimondo – aşa e el. Nu trebuie contrazis.

— Şi apoi putem să-l ajutăm de departe, zise Jean Bart luând arma la ochi.

Toţi cinci ochiră. Traseră odată.

Cinci detunături se confundară şi cinci Siangi căzură.

Cele două maimuţe rămase săriră spre Zomba.

Constrânşi să nu poată trage spre a nu răni pe negru, văzură ceva extraordinar.

Zomba trăsni ca fulgerul securea în capul unei maimuţe.

Cealaltă, văzând jos tovarăşa, stătu o clipă în loc apoi sări spre negru.

Aceasta, care aştepta asaltul, prinse în zbor cele două braţe

ale animalului, le suci, îl întoarse cu spatele şi începu să valseze cu animalul neputincios care în zadar se silea să muşte pe la spate.

Câteva minute negrul se învârti în pas de dans cu bestia înfricoşătoare.

Dar un strigăt groaznic spintecă văzduhul.

Cu iuţeala fulgerului, Zomba schimbă poziţia, puse mâinile în gâtul fiarei şi cu o violentă încordare musculară, îi zdrobi coloana vertebrală, la baza craniului.

Recunoscuse vocea lui Marius!

Lasă cadavrul maimuţei şi se întoarse.

Oroare!

Cei cinci oameni erau asaltaţi de peste douăzeci de maimuţe, care săriseră din pomi pe la spate, în cârca vânătorilor atenţi la dansul lui Zomba.

Fu o luptă îngrozitoare.

Câtva timp confuzia fu groaznică, în strigătele stridente ale maimuţelor şi ale oamenilor atacaţi.

În cele din urmă totul se linişti.

Nu mai era nici o maimuţă vie.

Dar Raimondo, cu coapsa sfâşiată de la genunchi căzu din şea, leşinat.

Jean Bart, sângerând, cu ochii ieşiţi din orbite, părea apucat de un atac de nebunie.

Marius, pe jumătate gol, cu hainele sfâşiate, plin de sânge, plângea ca un copil.

Zomba, la pământ, cu numeroase răni, gemea.

Bătrânul rajah părea mort, întins pe iarbă, strângând încă în mână mânerul unui mare pumnal vârât până în prăsele în pieptul unui uriaş siang care încă horcăia ca un om rănit de moarte.

Tânărul principe încerca în zadar să se scoale în genunchi, după sângele ce-l pir duse din rănile pe care i le făcuse unghiile şi dinţi fioroaselor maimuţe.

Cadavrele acestora, spintecate sau sfârticate de grozave lovituri de secure sau de pumnale formau un spectacol îngrozitor.

În jurul tuturor alergaseră toţi călăreţi căutând să dea care cum putea ajutor răniţilor.

Conduşi la palatul rajahului de către suita consternată de cele întâmplate, principii şi italienii nu-şi veniseră în fire decât a doua zi.

Bătrânul rajah scapă şi de data asta cu viaţă.

După puţine zile, toate victimele nenorocitei vânători erau în picioare cu rănile în curs de vindecare.

Zomba însă era neconsolat şi se văita fără încetare:

— Dacă eu nu aveam idee stupidă dansez tango cu Siang, voi vedeaţi atacul maimuţelor, voi ucideaţi pe ele înainte de a se apropia de voi!

Asta era adevărat.

Dar bravul negru salvase de atâtea ori viaţa cercetaşilor! O singură dată le-o primejduise şi el, fără să vrea şi indirect; cercetaşii, se înţeleg, că îl iertaseră cu dragă inimă.

Dar negrul nu se linişti decât în ziua când, complet restabiliţi, toţi patru se îmbarcară pe avionul lor spre a fugi din acea ţară îngrozitoare.

Înainte de a pleca, rajahul dărui fiecărui un inel cu câte un magnific diamant.

Zomba nu voi să primească spre a se pedepsi singur.

Avionul zbură spre Mesopotamia unde îi aştepta noi şi extraordinare aventuri.

Citiţi urmarea în fascicula nr. 50 a CELOR TREI CERCETAŞI:

ATACUL AERIAN.

16 Pagini EXEMPLARUL 16 Pagini

UNIVERSUL

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetași

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTAMÂNAL SÂMBĂTA

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREȘTI